

нощъ. Тогава мжжътъ се отдръпна настрана, като мислѣше, че призракътъ ще се яви пакъ; но той не дойде. Затова пѣкъ отвѣнъ, на двора, се вдигна такъвъ ужасенъ ревъ, че човѣкъ не можеше да си чуе думата.

Тогава мжжътъ изкочи навѣнъ съ ножа въ ржка, последванъ отъ коларя Пу и отъ стария пазачъ Уей-лангъ, който се пакъ трѣперѣше отъ страхъ и гледаше да се поприкрие задъ широкитѣ плѣщи на коларя.

Но Тза-еръ, който бѣше доста уменъ и много безстрашенъ и смѣлъ, взе една свѣщъ, покри я съ тънко издѣлбана тиквичка, поотвори малко портата и застана тукъ съ ножа, който му бѣ подарилъ баща му за пжтъ.

Отеднажъ екотътъ утихна и Тза-еръ долови нѣкакъвъ шумъ наблизю; той откри отеднажъ свещъта и забѣлѣза нѣщо черно, което бързо се промъкна прѣзъ откритата врата, послѣ второ... Смѣлото момче замахна съ сабята... Трѣбва да бѣше ударилъ на нѣщо меко, защото усѣти какъ себятъ се заби и нѣщо тъмно лежеше на земята. Той го подигна къмъ свѣщъта: то бѣше края на една лисича опашка!

— Татко, татко! — извика то — ела, ела, бързо! — азъ ги видѣхъ, азъ олучихъ едно отъ тѣхъ!

— Какво видѣ? Какво олучи? — чу се гласътъ на бащата, който сѣ още се луташе изъ тъмнината.

— Лисицитѣ! Ела, по-скоро ама! — викаше то нетърпеливо. И когато бащата и двамата слуги пристигнаха, то имъ разказа: — мисля, че единиятъ звѣръ е сжщия, който се приплете въ краката на коня ти, когато пристигнахме, и го уплаши, азъ